

Thijs voelde zich ongelukkig en angstig; zijn moeder keek onophoudelijk schuw van haar naaiwerk op, eerst naar haar man, dan naar haar zoon. De stilte werd zwaar als een levenlooze. Thijs voelde kriebel in zijn keel maar durfde niet hoesten.

Maar uit de kamer aan den anderen kant der gang klonk een fijn dameslachje naar hen over, even later nog eens duidelijker.

„Hoor de zusjes eens een pret hebben”, zei Pa kalm.

Dat was een verlichting.

De Pinksterdagen kropen langzaam om. Thijs ging alleen naar de kerk, daar zijn moeder niet lang van huis durfde. Samen maakten ze kleine wandelingetjes, of hij ging alleen op verkenning uit in den omstrekk. Als hij daar dan zoo eenzaam liep, begon hij aan Margreet te denken; 't was meer een daad van zijn wil dan dat het spontaan kwam. Hij maakte zich wijs dat hij vurig naar haar verlangde, maar legde zich dat verlangen inderdaad slechts op, en feitelijk was het alleen haar figuurtje, haar schoon, dat hem waarlijk aantrok.

Door daaraan sterk te denken wond hij zich op en stelde hij zijn hoogmoed tevreden. Maar in huis was de tegenstelling tusschen zulke gedachten en de zorgelijke omgeving zoo groot, dat een schroom hem er van terughield, maar ook hem ontevreden maakte. Eindelijk voelde hij zich zoo armzalig, zoo lamgeslagen en zonder eenigen prikkel van emotie, dat het niet meer om te verdragen was, en den derden dag, toen hij toch bijna weg ging, brak hij ruw dien schroom weg en liet de zoete gedachten aan Margreet en het spoedig wederzien vrij toe. Hij ging op zijn bed liggen en sloot de oogen van genot; hij zag haar voor zich, lokkend, frisch, jong, verrukkelijk; hij huiverde. — Beneden sloeg een deur; dadelijk daarop hoorde hij zijn moeder zichzelf haar ruwheid verwijten; Pa sliep zeker even. De werkelijkheid begon weer te drukken, maar hij verzette zich. De zorg en de treurigheid hier zou zijn

jonge liefde fnuiken, zei hij tegen zichzelf; mocht dat? hij moest waken voor die teere plant.

Nu liet hij de wellustigste gedachten vrij toe, al stond hij voor het bed van zijn vader en praatte met hem; hij beschermde ze tegen zichzelf, wanneer zijn geweten ze wilde verbieden.

Mevrouw Monk vond het ook beter dat Thijs maar ging, zooals eerst afgesproken was. Studeeren kon hij hier niet, dat begreep ze best. Maar ze zag er verschrikkelijk tegen op met haar man alleen te blijven. Gaandeweg voelde zij de gemeenschap van haar geest met de zijne ontglippen.

„U moet heusch den dokter nog eens laten roepen”, zei Thijs aan het ontbijt, den morgen dat hij weg zou gaan. Even later stond hij voor het bed van zijn vader. 't Was of deze hem nauwelijks opmerkte en Thijs was daar eigenlijk blij om. Hij behoefde nu niet zoo heel nauwkeurig op zijn woorden te passen en op den toon van zijn stem.

Monk zat overeind in de kussens; hij had zijn bril op en een cnopengevouwen krant lag op het dek.

„Ik zal nu maar gaan, Pa”, zei Thijs, „als ik terug kom moet u beter zijn, hoor!”

Zijn vader zweeg; alleen bewoog hij even het hoofd en Thijs kon nu door het schitteren van zijn brilleglazen niet meer zien, of hij hem aankeek of niet.

„Hoort u 't”, vroeg hij, bijna brutaal.

„Ik kan morgen wel dood zijn”, zei Monk met een zachte stem, zonder nadruk.

„Ja-als-'t-zoo gesteld is”, hakkelde zijn vrouw, snel opstaande van haar stoel naast het bed. Er was een stilte.

Thijs streed met zichzelf. Kon hij niet blijven, zijn boeken laten komen? Maar hij verlangde zoo vreeselijk naar . . . ; de naam durfde hij niet denken; hij duidde hem aan door een leege plaats. Zou 't nu wel zoo heel ernstig met Pa zijn.

Hij zei wel vaker zulke dingen, vroeger ook wel. Intusschen, er moest gehandeld worden.